

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Szerző: V. Zs.

Cím: A kalapra.....

Hely

Idő

"1919"

Forrás: Népszava

Személy

Bp
(Hely)1919. 7/23
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A kalapra

nagyon haragszanak egynémely proletárok, különösen ha asszony fején ékeskedik, menten kész a lesújtó, a szörnyű ítélet:

— Kalapos naccsága.

Régen gondolok már arra, hogy megírom proletártestvéreimnek és különösen a proletárasszonyoknak, hogy a kalap nem egy bizonyos társadalmi osztály előjoga vagy megkülönböztető jele, mint ahogy nem vesszük ezt annak a férfiaknál sem, akik, ugye, kivétel nélkül gazdag-szegény, mind kalapot hordanak.

Nem mind burzsoá nő, aki kalapot visel. Gondoljunk csak a rengeteg hivatalnokra, tanárra, tanítónőre, akik kicsi fizetésért a legnagyobb munkákat végzik, — kalapot hordanak, ám mégis proletárnők, még pedig az igaziak közül valók. Azután azok, akik a boltokban a pult mögött állnak, varrónők, tisztviselő feleségek és még rengeteg egyéb szakma- és rendbéliek, akik a maguk keserves munkájuk után élnek, proletárok mind, csak éppen, hogy kalapot hordanak.

Nem üres szalmacséplés, amikor erről szólok, mert számtalan esetben szemtanuja voltam, hogy munkásasszony vagy férfi, villamoson vagy a sorbaállásnál a nagyon szerényen, sőt kopottan öltözött kalapos nőt minden ok nélkül megsértette, csupán annál az egy gyűlöletes oknál fogva, hogy kalap volt a fején.

Az egyik esetben egy nagyon kopott kalapos nő fölszáll a villamosra, ülőhely nem akad számára, tehát nyugodtan megáll. Szembe vele gunyosan megszólal egy proletáröltözötű ember:

— Ugye, maga kalapos naccsága, szeretné, ha most a helyemre ülhetne? de abból nem eszik, így meg úgy, ilyen meg amolyan...

A szegény kalapos naccsága, aki legjobb esetben házi tanítónő vagy szerény hivatalnoknő lehetett, egy szót sem válaszolt, csak vörös lett, mint a pipacs és a következő állomáson leszállt a villamosról. A másik eset egy sorbaállásnál történt, ahol egy kalapos úcsorgó elé odatolakodott egy később jött kendősfejű, mire a kalapos szerényen megjegyezte, hogy ő már előbb volt itt, tehát ne álljon elébe. Erre a kendősfejű általános helyeslés közepett kijelentette, ha még egyszer kinyitja a száját, leüti a kalapot a fejéről.

Sok, sok ilyen eset fordul elő naponta, aminek egyszer sem szabadna adódnia, mert, elvtársaim, meg kell mondanom, hogy az ilyen viselkedés proletárhoz nem méltó és öntudatos szocialista illet nem tesz. Az ilyen viselkedéssel gyűlöletet és elkeseredést ébreszt maga iránt azoknak a lelkében is, akik szív és lélek szerint közel állnak hozzá, sőt hozzátartoznak. Még tovább megyek. Az ilyen proletár ellensége és elárulója a saját fajtájának és a proletárdiktaturának, mert utonutfélen kihívja azt az észrevételt, hogy a pro-

letár még nem érett a diktaturára, mert lelkileg műveletlen. Aki pedig proletárhoz nem méltó, bárdolatlan viselkedésével, sok millió, igenis lelkileg magasan álló proletártestvéreire ilyen ítéletet rászabadít, az nagyobbat vétkezik, bár öntudatlanul, mint a legsötétebb ellenforradalmár.

A proletárok eszményeinek, nemes lelki tulajdonságainak nincsen nagyobb bámulója, és magasztalója, mint én és nincsen nagyobb áhítatója annak, hogy minél tökéletesebb és nemesebb legyen, méltó annak a nagy hivatásnak betöltésére, amelyre a történelem utalja. Azért is különösképen fáj ezeket a rutkinövéseket látnom a proletariátus tiszta arculatán és azért meg kell ezeket mondanom, hogy segíthessünk rajta.

És kérem a proletártestvéreimet, ha szerényen öltözött, de mégis kalapos nőt látnak utcán, villamoson, a sorbaállásnál vagy egyebütt majd, ne haragudjanak rá, mert az esetleg én lehetek, vagy más, aki éppen érte és miatta él és nekünk nagyon, de nagyon fájna, ha éppen azok ütnének arcon bennünket, akik miatt mi már sok-sok arculocsapást elviseltünk.

V. Zs.
